

1. OLIN KURJA KYLMÄN VANKI,
hyyti pakkanen hymyni,
kohmeiseksi saatti sielun,
vastaan puhkuivat puhurit,
iski viimat ilkeämmät,
tuli turraksi kehoni,
jähmettyivät tunteenikin.

Eipä lämpö lievitellyt,
suvi sielua sulannut,
täysin tunsin jäätyväni,
ikiroudassa ruhoni.
Kylmissäni kyyhöttelin,
kodissa vähän palelin.

Mietin tuota mielessäni,
ajattelin aivoissani,
mitä seikalle tekisin,
asiassa helpottaisin,
kovin konstit on vähissä,
keinot kaikki käytettynä.

Päätin matkustaa johonkin,
mennä maihin lämpimihin,
jossa sieluni sulaisi,
notkistuisi rammat raajat,
tulisi lämpöä lähelle,
suvi siihen saapuville.

Vaikka virtasi hikeä,
kuumuudessa huohottelin,
turkki päällä vain tutisin,
vilu vierä vartalossa,
sielu jäisenä kolisi,
kiteisenä kimmelteli.

2. ETSIN RAKKAUDEN SANOJA,
jotka sielun selvittäisi,
sekä lempeää lehosta,
joka tunteet kuumentaisi.
Mutta tarkasti tukittu
ovat suut nuo nauravaiset,
sanat hellimmät hukassa,
varattuna rakkaammille.

Kättä kylmää tarjottiin,
päähän potkittiin rajusti,
ivanaurut kintereillä,
sieltä muualle pakenin.
Lähdin toisiin maisemiin,
vieraat ootteli veräjät.
Joko nyt mä onnistuisin,
saisin helliä sanoja?

Ummikkona saavuin sinne,
jossa ei tuttuja tavata,
outoja on miehet, naiset,
perin outoja tapansa,
ei ne lainkaan ymmärtänyt,
ei ne tuskaani tajunnut.

Mietin josko väärä oisi
minun itseni asenne,
jos on virhe itsessäni,
turhaan toisilta odotan
noita lauseita hyviä,
hyväilyjä, hempeyttä.
Varmaan sittenkin parasta
tarkistella tuntojansa,
laittaa itsensä likohon,
koittaa sillat rustaella.

Oli turhaa touhu moinen,
päähän potkittiin rajusti,

aivan päälle syljettiin,
kauas tyrkkivät kaverit,
eipä mulle seuraa suotu,
yksin olla sain sakissa.

Tää kai lienee kohtaloni,
tähän tyytyä pitääpi,
etsin pienet onnenhetket
joista rattoni rakennan.
Ehkä kerran saapuu aika,
jolloin rintani sulavi?